

Korngoymsla

kolið kundi gerast til streym, sum tryggjaði vøksturinn av framleiðsluni. Tað galt um stór- idnað og vælskipaða, sokallaða kollektiva landbúnaðarframleið- slu.

Øll amboð innan stírdnaðin verða umtalað hátíðarliga. Onki kundi frøa russaran meira tá á døgum enn hetta at skoða eina vatnturbínu, eina eldrivna bori- maskínu, ein stóran dieselmotor ella ein traktor. Tað var ongin endi á øllum, sum maskinur kundu nýtast til, og hann, ið heldur vildi nýta hendurnar, har ein maskina kundi nýtast, var hildin at vera býttur. Tað galt um mongd og aftur mongd, tá talan var um at framleiða.

Onkur kann kanska undrast á, hví so nógur dentur varð lagdur á tað materiella í tí unga Sovjetsamveldinum. Hvi ikki bara sita hendur í favn og fróast um kollveltingina.

Sannleikin var tann, at tað Rusland, sum kommunistarnir og reyði herurin tóku frá zar- inum og fylgisneytum hansara, í

mangar mátar var eitt tilfats- komið miðaldarsamfelag. Vest- urheimurin var fleiri hundráð ár frammanfyri, tá talan var um tey materiellu viðurskiptini. Vit uppliva eisini í dag, hvussu kinesarar ella cubanarar stríðast við hetta sama, at hevja seg úr miðaldarstigi og trælaskipan og at skapa eitt liviligt nútíðar- samfelag. Kommunistisk koll- velting er ikki fyrst og fremst ein politisk kollvelting, men heldur meira ein sosial og materiell kollvelting.

Professarin tók feil

At enda nøkur orð úr bókini, sum lýsa, hvussu menn skiftu orð um møguleikarnar fyri at skipa stór kollektiv landbúnað- arøki. Professarin heldur ikki slikt lata seg gera, men søgan visir rætttiliga skemtiliga á, at so er ikki. Eitt sindur av áráði og umhugsni loysir allar spurnin- gar, og ein professari kann eisini taka feil:

»Ein professari setti herfyri upp eina talvu, sum sýndi, at

arbeisfólk brúka so og so langa tíð til at koma úr einum staði í annað. Hann hevði funnið út av, at menn máttu ganga minst seks ferðir um dagin til og frá arbeiði. Til arbeiðis um morgunin, heim at eta døgurða, aftur til arbeiðis og so heimaftur um kveldið. Hartil kom so, at tað regnaði minst einaferð um dagin, og tá menn arbeiddu úti, ja, so var neyðugt at fara til hús, meðan tað regnaði at kroka. Hetta gevur í miðal seks túrar til og frá arbeiði um dagin.

Latum okkum nú siga, at arbeiðsplássíð liggur 5 til 6 kilometrar írá húsnum, har arbeiðsmenn búgva. So vil ar- beisfólkið brúka 7 tímar til at ganga til og frá arbeiði, og eftir er so bert ein tími at arbeiða í. Liggja húsini longur enn 7 kilo- metrar burtur, so verður allur dagurin brúktur til gongd, og liggja húsini uppaftur longur burtur, ja, so koma fólk als ikki til arbeiðis. Tá verður tað líka so ringt at koma til arbeiðis sum at koma til Norðpolin ella upp á Mount Everest.

Arbeisfólk fara frá húsnum, men tá tey hava gingið hálva leiðina til arbeiðis, verður hugt eftir urinum, og fólk uppdaga, at longu nú er tíð at fara til døgurða. Roynt verður at skraða ein døgurðabita í seg, og so aftur titandi til arbeiðis. Men nú kemur eitt æl, og fólk má halda aftur at húsnum uttan at hava rørt hond frá síðu.

Alt er tann bera gongd.

Hetta er sjálvandi flekjaligt, og professarin verður samdur við seg sjálfan um, at ikki ber til at stovna kornverksmiðjur, sum spenna um eitt stórt øki.

Jamen, ber ikki til at koyra arbeiðsfólkið aftur og fram antin í tóki ella bussu?

Nei, tað er ongin stuttleið at karva bóin sundur til vegir og jarnbreytir, so at 5—6000 fólk kunnu koma til og frá arbeiði.

Tað hevði eisini kostað ein hóp av pening.

Men hevur professarin so rætt? Er tað ómøguligt at stovna kornverksmiðjur?

Nei, professarin er farin skeiv- ur. Vit hava longu stórar korn- verksmiðjur, og arbeiðið gongur væl. Kornverksmiðjan, »Gi- gant«, hevur virkað síðan 1928. Hon er 70 kilometrar til longdar suður og norður og 40 kilometrar breið.

Men hvussu gongur tað fyri seg?

Ganga fólk til og frá arbeiði henda langa teinin?

Nei.

Verða tey so koyrd í bussum?

Nei. Tey búgva, har tey arbeiða. Hetta er lætt fatiligt, og ikki er neyðugt at vera professari fyri at finna út av hesum.

Eitt skúlabarn í fyrsta klassa veit, at arbeiðsfólkið ikki hevur fyri neyðina at fara til hús til døgurða. Ein køkur á hjólum

loysir henda spurningin. Og fólk hava heldur ikki fyri neyðina at fara til hús at sova. Tað ber til at liggja í telti. Men hvussu við regnum? Tað er ongin stutt- leið at fara stórleypandi fleiri kilometrar heim at kroka. Hvi ikki brúka telt? Okkara hermenn liggja í telti alt summarið.

Tað ber sostatt til at skipa so fyri, at fólk ikki skulu renna aftur og fram allan dagin, og hetta er enntá ikki trupult.

Hesi vóru orðini, og munnu børnini ikki hava fatað, at til ber at leggja jorðina saman og byggja stórar kornverksmiðjur. Hetta er eisini fyrirtreytin fyri, at matvøruframleiðslan kann øk- jast.

Bókin, ið talan her er um, eitur á danskom »Det russiske system«, og hon kom út á Gyldendal forlagnum 1945.

THE ROLLING STONES. Á myndinis tanda frá vinstri: Ron Wood, Bill Wyman, Keith Richards, Charlie Watts og orkesturleiðarin Mick Jagger.

Tann tíðin er farin, tá Rolling Stones vóru ein týðandi partur av tíðarmyndini. Hóast tann populæri tónleikurin ikki er so nógur skiftur í hami, so eru tað tó nýggj nøvn innan tann populæra tónleikin, ið tala til ungdomin. Hesin ungdomur, sum eftir kríggið er vorðin ein týðandi partur av tí keypandi fjøldini.

The Rolling Stones gjørdust av álvara kendir, tá sangurin »I can't get no Satisfaction« kom út á plátu. Sangurin »Satisfaction« var, sum nógvir av sangnum hjá Rolling Stones, eitt álöp á tað modernað samfelagið, sum ikki unnir menniskjanum annan ugga enn hetta at keypa meira og minni nyttuleysar vørur og at sita hendur í favn framman fyri sjónvarpinum um kvöldarnar. Hetta var hópisleys tilvera, og the Rolling Stones mæltu fólk til, um ikki beinleiðis at kollvelta samfelagið, so at liva við í tí, ið hendir uttan umteg og at krevja rætt til at avgera, hvat tú skuldi nýta liv titt til.

Rolling Stones lögdu dent á dans og gleim. Fólk skuldu út at ferðast, at hitta fremmandafólk í teimum døgum. Tað galt um at skapa sjálvur í staðin fyri at sita sum ein maskina, ómælandi, á onkrari verksmiðju ella á onkrari skrivstovu.

Rolling Stones vóru sum stovnur ongantíð nøkur beinleiðis hótan móti tí galdandi samfelagsskipanini. Til tað vóru teir alt ov nógur heftir upp í galdandi handels- og reklamuskipanir.

Tann tónleikur, sum Rolling Stones í dag framleiða, er ikki einastandandi. Hann kann so dánt brúkast til at dansa eftir.

Sjálvir halda Rolling Stones neyvan sum aðrir konir tónleikamenn, at teir hoyra heima á onkrum forn- minnisavni. Hóast konsertirnar hjá teimum eru væl vitjaðar, so gongur verri at fáa selt pláturnar. At gerast víðagitin og síðani gloymdur er gongdin innan upplásta populærtónleikaheimin.

Myndin omanfyri er av Rolling Stones, sum teir síggja út í dag. Trummusláarin, Charlie Watts, sær eitt sindur margháltligur út.

DEN KONGELIGE PORCELAINSFABRIK

Vit hava 3 sløg av tí Kongiligu Por- celainsfabriks samlestellum FRIJSENBORG BLÅBLOMST MUSELMALET.

P/F MARIA POULSEN tlf. 12000 - 12001